

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Emily Henry
PEOPLE WE MEET ON VACATION

Copyright © 2021 by Emily Henry

All rights reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04598-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LJUDI KOJE
SREĆEMO
NA ODMORU
EMILI HENRI

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Prethodnu knjigu napisala sam najviše za sebe.
Ova je za vas.*

PROLOG

Leto, pre pet godina

NA ODMORU MOŽETE postati ko god želite. Kao i dobra knjiga ili sjajna odevna kombinacija, odlazak na odmor prebacuje vas u drugu verziju vas samih.

U svakodnevnom životu možda ne možete čak ni da klimate glavom uz muziku sa radija a da ne osetite stid, ali na odgovarajućoj terasi sa niskama ukrasnih sijalica, uz odgovarajući bend, uhvatićete sebe kako se vrtite i okrećete sa najslobodnijima.

Na odmoru vam se kosa izmeni. Voda je drugačija, možda i šampon. Možda se uopšte ne trudite da perete kosu, i ne češljate se jer vam slana morska voda ukovrdža kosu baš onako kako volite. Mislite: *Možda bih ovo mogla i kod kuće da radim. Možda bih mogla da budem ova osoba koja se ne češlja, kojoj ne smeta što je znojjava ni što joj se pesak zavukao u sve prevoje.*

Na odmoru započinjete razgovor sa neznancima i zaboravljate da postoje ulози. Ako i ispadne neverovatno neprijatno, koga briga! Nikada ih više nećete videti!

Ono ste što želite da budete. Možete da radite sve što želite.

Dobro, možda ne baš sve što želite. Ponekad vas vremenske prilike nateraju u određene situacije, kao što je ova u kojoj sam ja sada, pa morate pronaći drugorazredne načine da se zabavite dok čekate da prođe kiša.

Zastajem na vratima toaleta. Delom je to zato što razrađujem plan. Ali najviše zato što je pod toliko lepljiv da mi je spala sandala pa moram da skakućem na jednoj nozi nazad po nju. U teoriji, volim sve na ovom mestu, ali u praksi mislim da bih, ako spustim bosu nogu na nepoznatu prljavštinu na laminatu, mogla da zaradim jednu od onih retkih bolesti koje se drže u rashlađenim ampulama tajne ustanove Centra za kontrolu bolesti.

Skakućem plešući nazad do sandale pa provlačim prste kroz tanke narandžaste kaišice i okrećem se da pregledam bar: vidim lepljiva tela; trščani ventilator koji se lenjo okreće, vrata otvorena i poduprta kako bi, povremeno, nalet kiše iz crne noći rashladio znojave goste. Sa džuboksa u uglu, okruženog oreolom neonskih svetiljki, dopire pesma *I Only Have Eyes for You* koju pevaju *Flamingosi*.

Grad je turistički, ali u ovaj bar dolaze lokalci i nema tu letnjih haljina različitih desena ni havajskih košulja, te nažalost nema ni koktela ukrašenih ražnjicima tropskog voća.

Da nije bilo oluje, odabrala bih drugo mesto da u njemu provedem poslednju noć na odmoru. Čitave nedelje grmljavina nije prestajala, a kiša je toliko jako padala da mi je razorila sve snove o peskovitim belim plažama i sjajnim gliserima, pa sam sa ostalim razočaranim turistima dane provodila ispijajući pinjakolade u prvom krcatom baru za turiste na koji bih naletela.

No večeras nisam mogla više da trpim gužvu, dugo čekanje ni sedokose muškarce sa burmom kako mi pijano namiguju preko ramena svojih supruga. I tako sam se obrela ovde.

U baru lepljivog poda koji se zove samo BAR, i u oskudnoj masi tražim svoju žrtvu.

Sedi u uglu šanka. Muškarac mojih godina, dvadeset pet, kose boje peska, visok, širokih ramena, premda toliko pogrbljen da na prvi pogled nijednu od ove dve poslednje činjenice ne biste primetili. Glavom se nagnuo nad telefon, sa izrazom tihe usredsređenosti u profilu. Zubima grize punu donju usnu dok polako prstom prelazi preko ekrana.

Premda nije krcat kao *Diznivotld*, lokal je bućan. Na pola puta između džuboksa iz kog dopiru grozne melodije s kraja pedesetih i televizora na nosaću na naspramnom zidu sa koga voditelj vremenske prognoze urla o rekordnim padavinama, nalazi se skupina muškaraca koji se svi uglas

identično cerekaju. Na drugom kraju šanka, šankerka demonstrativno udara o pult dok razgovara sa nekom plavokosom ženom.

Oluja je izazvala nemir na čitavom ostrvu, a jeftino pivo je sve pretvorilo u larmadžije.

Ali muškarac kose boje peska ističe se svojim mirom. Zapravo, sve na njemu vrišti da mu ovde nije mesto. Uprkos temperaturi od trideset i nešto stepeni i procentu vlage od milion, on nosi izgužvanu košulju dugačkih rukava i teget pantalone. I sumnjivo se ističe odsustvom preplanulosti, ali i svakim tragom smeha, veselja, bezbrižnosti, itd.

Bingo!

Sklanjam veliki pramen plavih lokni sa lica pa krećem prema njemu. Pogled mu je, dok mu prilazim, usredsređen na telefon, a prstom polako vuče ono što čita na ekranu. Primećujem mutne reči: **DVADESET DEVETO POGLAVLJE.**

Čovek čita knjigu u baru.

Udaram kukom o šank i klizim laktom preko gornje ploče, i okrećem se prema njemu. „Pa, čao.“

Oči boje lešnika polako podiže prema mom licu i trepće. „Čao?“

„Dolaziš li ovde često?“

Na trenutak me posmatra i vidno odmerava moguće odgovore. „Ne“, kaže najzad. „Ne živim ovde.“

„Oh“, kažem, ali on nastavlja pre nego što sam stigla da kažem još nešto.

„A i da živim, imam mačku sa mnogo zdravstvenih poteškoća koja zahteva posebnu negu. Pa je teško izaći iz kuće.“

Mrštim se zbog svake reči u toj rečenici. „Žao mi je“, oporavljam se. „Mora da je užasno nositi se sa svim tim i još se nositi sa smrću.“

Mršti čelo. „Smrću?“

Kružim rukom pokazujući njegovu odeću. „Zar nisi došao u grad na sahranu?“

Stiska usne. „Nisam.“

„Šta te onda dovodi u grad?“

„Prijateljica.“ Obara pogled prema telefonu.

„Živi ovde?“ nagađam.

„Dovukla me je“, ispravlja me. „Na odmor.“ Ove poslednje reči izgovara s prezirom.

Kolutam očima. „Nema šanse! Odvojila te od mačke? Bez ikakvog konkretnog razloga osim da uživaš i veseliš se? Jesi li siguran da takvu osobu uopšte možeš da nazoveš *prijateljem*?“

„Svakog časa sve manje“, kaže ne podižući pogled.

Ne daje mi previše materijala, ali ja ne odustajem. „I“, nastavljam, „kakva je ta prijateljica? Zgodna? Pametna? Puna para?“

„Niska“, kaže i dalje čitajući. „Bučna. Ne zaklapa. Prosipa sve živo i po mojoj i po svojoj odeći, ne ume da odabere muškarca, plače kada gleda one reklame za državne koledže – one u kojima samohrana majka ostaje do kasno u noć za kompjuterom, a zatim, kada zaspi tako, dolazi dete da je pokrije ćebetom i smeši se jer je silno ponosno na nju... Šta još? O, da, opsednuta je rupama od barova koji zaudaraju na salmonelu. Plašim se ovde čak i *flaširano* pivo da pijem – jesi li videla onlajn-kritike za ovo mesto?“

„Šališ li se?“, pitam ga pa prekrštam ruke preko grudi.

„Pa“, kaže, „salmonela nema miris, ali da, Popi, niska si.“

„Alekse!“, udaram ga po bicepsu i prestajem da glumim. „Pokušavam da ti pomognem!“

Trlja ruku. „Kako?“

„Znam da ti je Sara slomila srce, ali moraš se vratiti u optičaj. A kada ti u baru priđe zgodna ženska, prvo što ne bi trebalo da uradiš jeste da potegneš svoj emocionalno zavistan odnos sa onim zlom od tvoje mačke.“

„Kao prvo, Flaneri O’Konor nije zlo“, kaže. „Stidljiva je.“

„Ona je zla.“

„Samo tebe ne voli“, ne odustaje. „Ti prosto imaš snažnu pseću energiju.“

„Ja sam samo pokušala da je pomazim“, kažem. „Zašto imaš ljubimca koji ne želi da ga pomaze?“

„Želi ona da je neko pomazi“, kaže Aleks. „Problem je što joj ti prilaziš s tim, kako da kažem... grabljivim sjajem u oku.“

„Nije istina.“

„Popi“, kaže. „Ti *svemu* pristupaš sa tim grabljivim sjajem u oku.“

U tom trenutku obraća mi se šankerka noseći piće koje sam poručila pre nego što sam otišla u toalet. „Gospođice!“, kaže. „Vaša margarita.“ Gura čašu čiji je rub obložen šećerom niz šank prema meni, a meni grlo pogađa treptaj uzbuđenja i žeđi dok je hvatam. Grabim je toliko brzo

Ljudi koje srećemo na odmoru

da se poprilična količina tekile prosipa iz čaše, a Aleks nadzemaljskom brzinom i savršeno uvežbano gura svoju drugu ruku sa šanka da ne prospem alkohol na nju.

„Vidiš? Grabljivi sjaj“, kaže Aleks tiho, ozbiljno, onako kako mi saopštava gotovo svaku reč osim u onim retkim i svetim noćima kada Aleks čudak izbija iz njega i kada mi se pruža prilika da ga gledam kako leži na podu i glumi da jeca u mikrofon uz karaoke, dok mu kosa boje peska štrči na sve strane, a izgužvana košulja se izvlači iz pantalona u koje je bila upasana. To je samo jedan hipotetički primer. Nečega što se baš tako već desilo.

Aleks Nilsen je oličenje kontrole. U tom visokom, širokom, trajno pogurenom i/ili u perecu smotanom telu postoji višak stoicizma (posledica činjenice da je bio najstarije dete udovca sa najglasnije izraženom teskobom od svih koje sam ikada srela) i obilje potiskivanja (posledica strogog verskog vaspitanja koji je bio u direktnoj suprotnosti sa većinom njegovih strasti; ponajviše akademskim obrazovanjem), uz istinski najneobičnijeg, potajno najbudalastijeg i nadasve nežnog šaljivdžiju koga sam ikada imala zadovoljstvo da upoznam.

Otpijam gutljaj margarite, a iz mene izbija brujanje zadovoljstva.

„Pas u ljudskom telu“, kaže Aleks sebi pa nastavlja da lista ekran na telefonu.

Frktanjem izražavam neslaganje sa njegovim komentarom i otpijam još jedan gutljaj. „Uzgred, ova margarita se sastoji od, ono, devedeset procenata tekile. Nadam se da upravo pišeš onim kritičarima kojima se ne može udovoljiti da začepe gubicu. I da ovo mesto ne zaudara na salmonelu.“ Ispijam još jedan gutljaj pića sedajući na barsku stolicu pored njega i okrećem se tako da nam se kolena dodiruju. Volim što uvek sedi ovako kada zajedno izađemo: trup okrene prema baru, a dugačke noge prema meni kao da neka tajna vrata koja vode do njega drži otvorena samo za mene. I ne samo vrata do povučenog Aleksa Nilsena koji se nikada ne osmehuje sasvim kog vidi čitav svet već koja vode pravo do onog čudaka. Aleksa koji ide na ova putovanja sa mnom, godinama, premda prezire letenje i promenu i da koristi bilo koji drugi jastuk osim onoga na kom spava kod kuće.

Volim kako, kada izađemo, uvek pronade najkraći put do bara, jer zna da volim da sedim tamo, premda mi je jednom prilikom priznao

da on strepi, svaki put, da li previše ostvaruje kontakt pogledom sa šankom, ili nedovoljno.

Iskrena da budem, dopadam mi se i/ili volim gotovo sve kod mog najboljeg druga, Aleksa Nilsena, i želim da bude srećan, premda mi se nikada nije naročito dopadala nijedna njegova bivša devojka – a pogotovo mi se nije dopadala njegova bivša, Sara – znam da je moj zadatak da se pobrinem da ne dozvoli da ga ovaj poslednji raskid baci u potpunu izolaciju. Naposletku, učinio bi on – i činio je – isto to za mene.

„I“, kažem, „da krenemo iz početka? Ja ću biti seksi neznanka za šankom, a ti budi baš tako šarmantan kakav si, bez onog o mački. Očar posla ćemo te vratiti u svet izlazaka.“

Podiže pogled s telefona i gotovo se zlurado osmehuje. A s obzirom da je ovo Aleks, to je nešto najbliže tome. „Misliš na neznanku koja pokreće razgovor sa dobro tempiranim 'Pa, čao'? Mislim da možda imamo različita tumačenja reči 'seksi'.“

Okrećem se na barskoj stolici, a kolena nam se sudaraju dok se ponovo okrećem prema njemu i nabacujem koketan osmeh. „Da li je bolelo...“, kažem, „... kad si ispao iz raja?“

Odmahuje glavom. „Popi, važno mi je da znaš“, kaže polako, „ako ikada i uspem da izađem ponovo s nekim, to neće imati nikakve veze sa tvojom takozvanom pomoći.“

Ustajem i teatralno ispijam ostatak pića pa udaram čašom o šank. „Šta kažeš da odemo odavde?“

„Kako si ti uspešnija od mene što se tiče izlazaka?“, kaže zadivljen čitavom ovom misterijom.

„Lako“, kažem. „Imam niže standarde. I nemam Flaneri O'Konor da mi smeta. I kada izađem, ne čitam sve vreme kritike na internetu i ne emitujem agresivno poduku *NE OBRAĆAJ MI SE*. A i ja sam, sasvim opravdano, prelepa iz određenih uglova.“

Ustaje i stavlja dvadeseticu na šank pre nego što vrati novčanik u džep. Aleks uvek nosi gotovinu. Ne znam zašto. Pitala sam ga najmanje tri puta. Odgovorio je. I dalje ne znam zašto, jer je njegov odgovor ili suviše dosadan ili suviše intelektualno složen za moj mozak da bih se čak i trudila da ga zadržim u sećanju.

„Ne menja činjenicu da si potpuna lujka“, kaže.

Ljudi koje srećemo na odmoru

„Voliš me“, ističem tek malčice defanzivno.

Prebacuje ruku preko mojih ramena i smeši mi se, još jednim malim, suzdržanim smeškom na punim usnama. Lice mu je kao sito, propušta tek malu dozu izraza. „Znam“, kaže.

Široko mu se osmehujem. „I ja volim tebe.“

Bori se da ne proširi osmeh, zadržava sitan i blag smešak. „I to znam“, kaže.

Od tekile sam pospana, lenja i dozvoljavam sebi da se naslonim na njega dok krećemo prema otvorenim vratima. „Ovo je bilo dobro putovanje“, kažem.

„Najbolje do sada“, slaže se, a ledena kiša šiba oko nas kao konfete ispaljene iz topa. Snažnije me steže toplom, teškom rukom, a oko ramena me poput ogrtača obavija njegov čisti miris kedrovine.

„Nije mi čak ni kiša mnogo smetala“, kažem dok izlazimo u gustu vlažnu noć punu zujanja komaraca i palmi koje podrhtavaju od udaljene grmljavine.

„Meni je odgovarala.“ Aleks podiže ruku sa mog ramena da mi pokrije glavu i pretvara se u improvizovani ljudski kišobran dok trčimo preko poplavljenog puta prema našem malom iznajmljenom automobilu. Stižemo do njega a on se odvaja od mene i otvara najpre moja vrata – dobili smo popust jer smo uzeli automobil bez automatske brave i prozora – a zatim trči oko haube i baca se na vozačko sedište.

Aleks ubacuje automobil u brzinu, a do maksimuma uključena klima siktavim ledenim udarom dočekuje našu vlažnu odeću dok on izlazi sa parkinga i kreće prema kući koju smo iznajmili.

„Upravo sam shvatio“, kaže, „da nismo fotografisali bar za tvoj blog.“

Počinjem da se smejem, pa shvatam da se ne šali. „Alekse, moji čitaoci ne žele da vide slike BARA. Čak i ne žele da čitaju o njemu.“

Sleže ramenima. „Mislim da i nije bio tako loš.“

„Rekao si da zaudara na salmonelu.“

„Osim toga.“ Uključuje migavac i vozi našom uskom, palmama oivičenom ulicom.

„Zapravo, za ovu nedelju nemam *nijednu* upotrebljivu fotografiju.“

Aleks se mršti i trlja obrvu dok usporava prema šljunkom prekrivenom prilaznom putu pred nama.

„Osim onih koje si ti fotografisao“, dodajem žurno. Aleksove fotografije za moje društvene medije su užasne. Ali toliko ga volim što je voljan da fotografiše da sam već odabrala jednu najmanje groznu i objavila je. Na njoj sam napravila jednu od onih groznih grimasa usred rečenice i smejem se njemu dok pokušava – vrlo loše – da me usmeri, a iznad mene se gomilaju olujni oblaci kao da ja lično prizivam apokalipsu na ostrvo Sanibel. Ali se bar vidi da sam srećna.

Kada pogledam tu fotografiju, ne sećam se šta je Aleks rekao da bih ja složila tu grimasu, ni šta mu dovikujem u odgovor. Ali osećam isti nallet topline koji me obuzme kada se setim naših ranijih lenjih putovanja.

Onaj udar sreće, osećanje da je ovo suština života: boravak na prelepom mestu s nekim koga voliš.

Pokušala sam da to napišem u opisu slike, ali bilo je teško objasniti.

Obično se moji postovi odnose na putovanja sa ograničenim sredstvima, kako da se najviše iskoristi najmanje, ali, kada sto hiljada ljudi prati vaš letnji odmor, idealno je pokazati im... letnji odmor.

Protekle nedelje proveli smo ukupno četrdeset minuta na obali ostrva Sanibel. Ostatak smo proveli zatvoreni u barovima i restoranima, knjižarama i antikvarnicama, i mnogo smo vremena proveli u otrcanom bungalovu koji smo iznajmili, jeli kokice i brojali munje. Nismo preplanuli, nismo videli tropske ribe, nismo ronili ni sunčali se na katamaranima, nismo radili ništa drugo osim što smo spavali i budili se na mekanom kauču uz maraton *Zone sumraka* čija nam se muzika uvlačila u snove.

Postoje mesta koja, sa sunčevim zracima ili bez njih, možete videti u njihovom punom sjaju, ali ovo nije jedno od tih mesta.

„Hej“, kaže Aleks dok zaustavlja automobil.

„Hej, šta?“

„Hajde da se fotografišemo“, kaže. „Zajedno.“

„Mrziš da se fotografišeš“, ističem. Što je meni oduvek bilo čudno jer je, tehnički gledano, Aleks izuzetno zgodan.

„Znam“, kaže, „ali mrak je i želim da pantim ovo.“

„Dobro“, kažem. „Da. Hajde da se fotografišemo.“

Krećem da uzmem telefon, ali je on već uzeo svoj. Ali, umesto da okrene ekran prema nama da se vidimo, on ga je okrenuo i fotografiše nas zadnjom kamerom a ne prednjom. „Šta to radiš?“, kažem pa pružam ruku da uzmem telefon. „Tome služe selfi podešavanja, dedice.“

Ljudi koje srećemo na odmoru

„Ne!“ smeje se i sklanja mi telefon izvan domašaja. „Nije to za tvoj blog – ne moramo da izgledamo dobro. Moramo da ličimo na sebe. Ako ćemo koristiti selfi kameru, ne želim fotografiju.“

„Potrebna ti je pomoć oko te tvoje disformije“, kažem mu.

„Koliko hiljada puta sam tebe fotografisao, Popi?“, kaže. „Neka ova fotografija bude po mojoj želji.“

„U redu, dobro.“ Naginjem se preko središnje konzole i nameštam se na njegove vlažne grudi, a on blago saginje glavu da kompenzuje razliku u visini.

„Jedan... dva...“ Blic seva pre nego što je stigao do tri.

„Čudovište!“, grdim ga.

Okreće telefon da pogleda fotografiju i ječi. „Neeee“, kaže. „I *jesam* čudovište.“

Potiskujem smeh dok gledam užasnu sablasnu maglu naših lica: njegova vlažna kosa štrči u šiljcima, a moja se nakostrešenim pipcima lepi za moje obraze, a sve na nama je sjajno i crveno od vrućine, moje oči su sklopljene, a njegove skupljene i otečene. „Kako je moguće da izgledamo toliko loše a da nas je, u isto vreme, teško videti?“

Smeje se i zabacuje glavu na naslon. „U redu, brišem je.“

„Ne!“ otimam mu telefon iz ruke. I on ga hvata, ali ga ja na puštam pa ga samo držimo oboje iznad konzole. „To je bila suština, Alekse. Da pamtim ovo putovanje po tome kakvo je zapravo bilo. I da ličimo na sebe.“

Njegov smešak je sitan i blag kao i uvek. „Popi, ti ni izdaleka ne izgledaš kao na toj fotografiji.“

Odmahujem glavom. „Ni ti.“

Dugo ćutimo, kao da nemamo šta drugo da kažemo sada kada je to rešeno.

„Hajmo sledeće godine negde gde je hladno“, kaže Aleks. „I suvo.“

„U redu“, kažem i smešim se. „Idemo negde gde je hladno.“

Ovog leta

„**P**OPI“, KAŽE SVAPNA sa čela turobnog sivog konferencijskog stola. „Šta imaš?“

Budući da je milosrdni vladar carstva časopisa *Odmor i opuštanje*, Svapna Bakši Hajsmi i da želi ne bi mogla manje da odaje ove dve temeljne vrednosti našeg časopisa.

Svapna se verovatno poslednji put odmorila pre tri godine kada je bila u osmom mesecu trudnoće i kada ju je lekar primorao na mirovanje. Čak i tada je sve vreme obavljala video-pozive, držeći laptop na stomaku, tako da mislim da tu nigde nije bilo ni prizvuka opuštanja. Sve u vezi sa njom je oštro i zašiljeno i otmeno, od njenog savršeno zalizanog boba do *aleksander vang* salonki sa šiljcima.

Mačkasti lajner izvukla je toliko oštro da je njime mogla da iseče limenku, a oči boje smaragda su posle toga mogle da zgrome. U ovom trenutku te oči gledaju pravo u mene. „Popi! Juhu!“

Trepćem i vraćam se iz sanjarenja pa pročišćavajući grlo privlačim stolicu stolu. Često mi se ovo dešava u poslednje vreme. Kada imaš posao koji od tebe zahteva da u kancelariju dođeš jednom nedeljno, nije idealno polovinu tog vremena isključivati se kao da si na času matematike, a još manje je idealno to učiniti pred šeficom koja je podjednako zastrašujuća i inspirativna.

Posmatram svesku ispred sebe. Nekada sam na sastanke petkom do-
lazila sa desetinama uzbuđeno naškrabanih reklama. Ideja za priče o ne-
poznatim festivalima u drugim zemljama, čuvenim lokalnim restoranima
koji služe svoje deserte pržene u dubokom ulju, prirodnim fenomenima
na određenim plažama u Južnoj Americi, o novim uspešnim vinogradima
na Novom Zelandu – ili novim trendovima za one koji traže uzbuđenje
i načine dubokog opuštanja za masu koja posećuje spa centre.

Pisala sam te beleške gotovo u panici, kao da je svako iskustvo koje
sam se jednog dana nadala da ću doživeti bilo živo u mom telu, i pružalo
grane i guralo mi organe i borilo se da izbije iz mene. Tri dana pre sa-
stanaka za predstavljanje reklama provodila sam u nekoj vrsti znojavog
Gugl transa i listala slike mesta na kojima nikada nisam bila i osećala u
stomaku režanje nečeg nalik na glad.

Danas sam, međutim, deset minuta provela zapisujući imena država.

Država, čak ni gradova.

Svapna me gleda, čeka da iznesem veliku letnju atrakciju za narednu
godinu, a ja zurim u reč *Brazil*.

Brazil je peta najveća država na svetu. Zauzima 5,6 procenata Ze-
mljine površine. Ne možete da napišete kratak žustar članak o odlasku
na odmor u Brazil. Morate barem odabrati određenu regiju.

Okrećem stranicu sveske i pretvaram se da proučavam narednu stra-
nicu. Ali ona je prazna. Kada se moj kolega Gareth nagne prema meni kao
da želi da mi preko ramena pročita šta na njoj piše, ja je naglo zatvaram
i kažem: „Sankt Peterburg.“

Svapna podiže obrvu, korača duž čela stola.

„Sankt Peterburg smo obradili u letnjem izdanju pre tri godine. Pro-
slava belih noći, sećaš se?“

„Amsterdam?“, dobacuje Gareth sa stolice pored mene.

„Amsterdam je prolećni grad“, kaže Svapna blago iznervirano. „Nećeš
prikazati Amsterdam a izostaviti lale.“

Čula sam da je bila u više od sedamdeset pet zemalja i u mnogima
čak i dva puta.

Zastaje sa telefonom u jednoj ruci i lupka njime o dlan druge dok
razmišlja. „Uostalom, Amsterdam je tako... u trendu.“

Svapna duboko veruje da *biti u trendu* znači *već uveliko kaskati za
tim trendom*. Ako oseti da se duh vremena zagreva za Torunj u Poljskoj,

onda je Torunj u narednih deset godina leti sa spiska. Postoji konkretan spisak pričvršćen za zid svakog odeljka (Torunj nije na spisku) mesta o kojima naš časopis neće pisati. Svaka stavka je napisana njenom rukom i pored nje stoji datum i postoji neka vrsta tajnog klađenja na temu kada će koji grad biti skinut sa spiska. Ništa se gotovo ne može porediti sa uzbuđenjem koje se oseti kada Svapna umaršira u kancelariju sa torbom za laptop poznatog dizajnera u ruci i pride spisku sa hemijskom u ruci da precrta jedan od zabranjenih gradova.

Svi zadržavaju dah i pitaju se koji grad spasava od zaborava časopisa i nakon što se povuče u svoju kancelariju, i zatvori vrata, onaj koji je najbliži spisku pritrčava, čita precrtan navod i okreće se da svima u uredništvu šapne ime grada. Obično posle toga usledi nema proslava.

Kada je Pariz uklonjen sa spiska prošle jeseni, neko je otvorio šampanjac, a Gareth je izvadio crvenu beretku iz fioke u stolu gde ju je, po svemu sudeći, krio za baš tu priliku.

Nosio ju je čitavog dana, i svlačio s glave svaki put kada bismo čuli škljocanje i škripu vrata Svapnine kancelarije. I mislio je da se izvukao nekažnjeno dok nije zastala kraj njegovog stola na putu kući i rekla. „*Au revoir*, Gareth.“

Lice mu je poprimilo boju beretke i premda mislim da je Svapna samo htela da se našali, on otada više nije povratio samopouzdanje.

Na proglas da je Amsterdam „u trendu“ obrazi su mu, umesto beretka-crvene boje, postali ljubičasti.

Neko drugi dobacio je Kozumel. A zatim je neko glasao za Las Vegas, na šta se Svapna na trenutak zamislila. „Vegas bi mogao biti zabavan.“ Gleda pravo u mene. „Popi, slažeš li se da bi Vegas mogao biti zabavan?“

„Bez sumnje“, slažem se.

„Santorini“, kaže Gareth glasom miša iz crtanog filma.

„Santorini je lep, naravno“, kaže Svapna, a Gareth ispušta glasan uzdah olakšanja, „ali želimo nešto inspirativno.“

Ponovo gleda u mene. Značajno. Znam zašto. Želi da ja napišem veliki članak. Jer sam ovamo i došla da to uradim.

Stomak mi se grči. „Nastaviću da razmišljam, pa ću ti doneti nešto korisno u ponedeljak“, predlažem.

Klima glavom u znak slaganja. Gareth se pogrbio u stolici pored mene. Znam da on i njegov momak očajnički žele besplatno putovanje na Santorini. Što bi svaki putopisac želeo. Što bi svako ljudsko biće želelo.

Emili Henri

Kao što bi i ja trebalo da želim.

Ne odustaj, želim da mu kažem. Ako Svapna želi inspiraciju, od mene je neće dobiti.

Dugo već toga nema kod mene.

„Mislim da bi trebalo da insistiraš na Santoriniju“, kaže Rejčel vrteći čašu roze vina na mozaiku kafe stočića. Roze je savršeno letnje vino, i dobili smo ga besplatno zbog njene platforme.

Rejčel Kron, blogerka o stilu, zaljubljenik u francuske buldoge, rođena i odrasla na Aper Vest Sajdu (ali na svu sreću nije od onih što se ponašaju kao da je tako medeno što si ti iz Ohaja, ili što Ohajo uopšte postoji... da li je iko ikada čuo za njega?) i vrhunska najbolja drugarica.

Uprkos činjenici da ima najbolje uređaje, Rejčel sudove pere ručno jer je to umiruje, i to radi u cipelama sa potpeticama od deset centimetara jer smatra da se ravne cipele nose na jahanje i rad u bašti, i to samo ako ne uspete da pronađete odgovarajuće čizme sa visokim potpeticama.

Rejčel je prva prijateljica koju sam stekla kada sam se preselila u Njujork. Ona je „influenser“ na društvenim medijima (čitajte: plaćaju je da nosi određene brendove šminke na fotografijama njenog prelepog mermernog toaletnog stočića), i premda nikada pre nisam imala prijatelja koji je istovremeno i kolega sa interneta, ispostavilo se da to ima svojih prednosti (čitajte: nijedna od nas ne mora da se oseća neprijatno kada zamoli onu drugu da čeka dok fotografišemo sendvič). I premda sam očekivala da neću imati mnogo zajedničkog sa Rejčel, za vreme našeg trećeg druženja (u istom vinskom baru u Dambu u kom trenutno sedimo) priznala mi je da sve fotografije za tu nedelje pripremi utorkom, promeni odevnu kombinaciju i frizuru između parkova i restorana u kojima se fotografiše, a zatim ostatak nedelje piše eseje i vodi naloge na društvenim medijima za nekoliko prihvatilišta za pse.

Ovim poslom počela je da se bavi jer je bila fotogenična i imala je fotogeničan život i dva veoma fotogenična psa (kojima je većito potrebna veterinarska nega).

Dok sam je rešila da steknem pratioce na društvenim mrežama kao deo strategije za pretvaranje putovanja u posao sa punim radnim